

Narczyz Bartoszewski-Wnukowski. Zapis dzieciństwa na niehumanitarnej ziemi

Narczyz Bartoszewski-Wnukowski to człowiek, który swoim życiorysem mógłby obdzielić kilka osób. Lekarz psychiatra, magister historii, działacz Solidarności, reemigrant z Kresów Wschodnich i emigrant posolidarnościowy. Urodził się na w 1930 r. w Gródku Podolskim. Na ziemi, która po traktacie ryskim pozostała w obrębie ZSRR. Dlatego jego rodzina została poddana stalinowskim represjom kilka lat wcześniej, niż to nastąpiło na ziemiach zagarniętych po 17 września 1939 roku.

W kwietniu 1938 roku z matką i rodzeństwem został zesłany do miejscowości Biełyj Kałodiec koło Charkowa. W 1945 r. na „podrobionych papierach” uciekli do Polski i zamieszkali w Gliwicach. W 1978 r. Bartoszewski-Wnukowski podjął pracę w szpitalu szprotawskim – prowadził poradnię zdrowia psychicznego i przeciwalkoholową. Od początku 1980 roku był organizatorem lokalnej Solidarności. Był przewodniczącym związku w szpitalu. 16 lipca 1985 roku został przez szprotawskiego milicjanta poinformowany w tajemnicy o rozkazie aresztowania go. Wtedy obawiając się represji, wraz z rodziną opuścił Polskę i uciekł do Niemiec. Po wielu przejściach i niesamowitych perypetiach uzyskał urzędową nostryfikację polskiego dyplomu lekarza psychiatry w Niemczech.

Narczyz Bartoszewski-Wnukowski, „Przeżyłem sowiecką katorgę”, Oficyna Wydawnicza Dekograf, Żagań 2015

Michał Miłosz

Cały artykuł w najnowszym numerze "TS" (10/2016) - do kupienia również w wersji cyfrowej [TUTAJ](#)

fot. By Bundesarchiv, R 49 Bild-0131 / Wilhelm Holtfreter / CC-BY-SA 3.0, CC BY-SA 3.0 de, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=5372093>